

MÉREGTELENÍTŐ

2025.11.szám

KEDVES OLVASÓ!

Nagyon sok és különböző előjelű dolog történt velem, körülöttem az utóbbi hetekben. Nehéz döntenem, miről is meséljek Neked: kis léptékű, kedves eseményekről, hétköznapi emberek történeteiről? Vagy a világot rengető eseményekről gondolkodjunk el? Kezdjük a kicsikkel!

Tegnap meglátogattam a 14 éves kis „barátnőm”. Hozott finom sütit, amit Ő süített, és megmutatta kirándulása képeit. A címlapon Te is láthatsz az Ő szemével. És elmeséltük egymásnak az elmúlt 2 hét eseményeit.

Én többek között azt meséltem, hogy „született” egy új keresztfiam: 83 éves, és most volt a keresztelője. Ezek örömteli dolgok.

Lett egy új ismeretségem is: bozontos szakállú, morcos, utcán didergő hajléktalan. Ez már a szomorú dolgok közé tartozik, ámbar az jó, hogy pillanatnyilag sikerült számára valami ideiglenes ellátást szerezni. Örömmel vettem, hogy egy kedves olvasó küldött egy „közlendő” írást. Hát látod, nem tétlenkedtem, mert az Élet hozta rendületlenül az eseményeket. Csak fel kellett ülni a robogó vonatra, ami napról napra új tájakra vitt. És a hétköznapiak mögött egyre inkább felsejlenek a történelmet is formáló erők.

Hát bizony, sokszor szinte szédültem az események áradatától. S közben még szigorúbb lett az Ősz is, és az óraátállítás is próbára tette az idegrendszerünket.

Mindnyájan utazunk a saját pályáinkon robogó vonatokon. Olykor szédülünk a tempótól, ahogy az élet mostanában halad. Kapaszkodj és jól figyelj, hogy tudd követni az útvonalat, az állomásokat! Fontos érteni, hogy merre tartunk! Kiszállni nem lehet, csak majd a Végállomáson! Fényképezz, rögzítsd a gyönyörű tájakat!

Jó utat, szép élményeket!

Nem akarok megöregedni!

azaz: ami az előző számból kimaradt

Drága költőnk, Petőfi Sándor olyan ügyesen kezdett a mesébe: „Nem Pesten történt, amit hallotok”...

Én nem mondhatom, hogy nem itt, a baráti körömben történt. Meghallgattam, elgondolkodtam, megmosolyogtam, és most megosztom Veled, Olvasó. Nagy hír: *lehet, hogy megtaláltuk az öregség ellenszerét?*

Idős barátnőm, akit olyan régen és olyan jól ismerek, mint magamat, együtt jártuk az élet iskoláját, Ő mesélte, elég kesernyés ábrázattal és szinte sírásra görbülő szájjal az alábbi történetet.

„Tudod, annyi baj ért mostanában. valahogy nem sikerülnek a dolgok, amikbe belevágok.” Ezután elmesélte kalandos történeteit sikertelen vásárlásokról, cserékről, segítségkérésekről. Ha valaki emlékszik, én emlékszem rá, nagyon is határozott, tette kész valaki volt. Sokat tanult, felelősségteljes munkaköre volt, naponta sokszor kellett döntenie akár életéről. Mindig a segítő oldalon élt. Illetve volt néhány éve, amikor a kiszolgáltatottságot is megízlelte. „Ez jó! – mondta akkor, „erre nagyon szükségem volt...”

Nos, hát most, még ép ésszel, de már nem olyan biztonsággal próbál az élet dolgaiban előrehaladni, eligazodni. Néhányszor segítségre szorul, amikor a dolgok makacsul ellenállnak az akarátának.

Ezekről mesélt fiatal rokonának, akivel igazán nagyon jó a kapcsolata. Mégis, a fiatalember, hallva a legújabb történetét, nagyon tragikus arccal azt mondta: „nem akarok megöregedni!”

„Én sem akartam, csak jött, napról napra közelebb jött. És úgy néz ki, hogy Ő fog győzni!” - mondja barátnőm, a legyőzöttek realitásával. De én tudom, a küzdelmet még nem adta fel, most csak pihen egy kicsit.

Aztán felemlgettük fiatalságunk megmosolyogtató történeteit az „akkori öregekről”. És most mi is? Hát minket is legyőz? És akkor majd őket is, akik mellett most még aranyos, csacsogó kicsik játszadoznak?

Mit tehetnénk? Ne hagyjuk? DE hát a játszma az első pillanatban eldőlt. A Tiéd is, kedves fiatal barátom! Ne hagyd Magad! Küzdj ellene, hisz mi is ezt tettük - és tesszük még most is. És lám a nyolcvanadik felé tartanak a lépteink. Hát a Tiétek lehet majd kilencven, akár száz is. Éljetek szépen, tudatosan! Segítsétek, akarjátok a világ jobbítását! Sose álljatok a rossz oldalra, okosan fontoljátok meg, mi az igazság, mi ellen kell küzdeni. A világban és magatokban is.

Vedd Magadra a Feladatot, az emberi sorsot Te is, örök reménykedéssel és okos belátással! Győzd le a Rosszat, így lesz szép az életed.

Sok sikert a Küzdelemhez!

Ingrid Sjöstrand: A nénike a földszintről

A nénike a földszintről
nehezen jut dűlőre.
Mindig megkérdi, ismétlik-e,
mielőtt leül megnézni
egy tévéfilmet.
A nénike a földszintről
háromszor megy minden üzletbe,
egyszer kinézni,
egyszer megvenni,
egyszer visszacserélni.
Akkor megkapja, amit akart?
Nem kérhette volna már legelőször?
A nénike a földszintről
nehezen jut dűlőre.

Az alábbi történetet egy kedves Olvasónk küldte, és örömmel közöljük, Ő a FB-ról mentette.

Erre nyugodtan mondhatom, hogy „nem Pesten történt...” A nevekből úgy vélem, valahol Romániában játszódik a történet.

Marcela

- Elnézést... hová visznek engem? - kérdezte az asszony halkán, bizonytalan tekintettel az autó ablakán át.
 - Marcela asszony, megérkeztünk. Ez a „Szent Anna” idősök otthona. Mától itt fog lakni.
 - Hogyhogy... itt maradok? — hangja elcsuklott. — És a lányom? Ő nem jön?
 - Azt mondta, majd felhívja, — felelte a sofőr, miközben letette a kis táskát a járdára.— Sok egészséget, Marcela asszony. Itt jó helyen lesz.
- És az autó elhajtott. Marcela egyedül maradt — a hideg szél simogatta a könnyes arcát.
- A kapuban egy kék köpenyes nő várta.
- Üdvözlöm, Marcela asszony. Nicoletta vagyok, az ápolónő. Jöjjön, megmutatom a szobáját.
 - Szobát? Nekem házam volt... kertem... és virágaim...
 - Itt is lesznek virágai, meglátja, — mosolygott kedvesen Nicoleta.

A szoba kicsi, de tiszta volt. A másik ágyon egy idős asszony aludt.

- Ő Ileana néni, — mondta Nicoleta. - Keveset beszél.

- Sebaj, — felelte Marcela mosolyogva. - Én mindig beszélek helyette is.

A napok lassan teltek.

Az otthon lakói csendesek voltak, fáradtak, mindegyikük a múltjában élt.

Néhányan látogatásra vártak, ami sosem jött el, mások csak az ablakon át néztek a semmibe.

De Marcela nem tudott tétlenül élni. Egy reggel ásót kért.

- Mit akar csinálni, Marcela asszony? — kérdezte a portás.

- Virágokat ültetni. Nem tudok falak között élni, föld nélkül.

Mentát, bazsalikomot és körömvirágot ültetett.

- Itt lesz a mi tavaszunk, - mondta a többieknek. - Ha már nincs kit várnunk, legalább várjuk, míg kinyílik valami.

Pár hét múlva az udvar az élet illatával telt meg.

Egy nap Ileana néni megszólalt:

- Gyerekkorom illata...

- Igen, drágám. A gyerekkoré és az Istené, - felelte Marcela mosolyogva.

Attól a naptól Ileana ismét beszélni kezdett.

Marcela aztán az Otthon vezetőjéhez fordult:

- Engedje meg, hogy egy kis műhelyt nyissunk, varrjunk, meséljünk, emlékezzünk. Minden embernek van története. Ha nem mondjuk el, velünk hal meg.

Az igazgatónő elmosolyodott. - Rendben, próbálja meg.

Néhány nap múlva az ebédlő megtelt nevetéssel és színekkel.

- Én varrónő voltam Jászvásáron! - mondta büszkén egy asszony.

- Én pedig művészeknek varrtam ruhákat! - tette hozzá a másik.

Marcela nevetett: - Látják? Még élünk. Kezünk van, szívünk van - csak az akarat hiányzott.

Eljött az igazi tavasz. Az otthon megváltozott. Virágok mindenhol, mosolygó arcok, élet a levegőben. Az ajtón Marcela egyik verse függött:

„Nem számít, hol a házad,

csak legyen valaki, aki meghallgat,

és egy darab ég, ami alatt kimondhatod: 'köszönöm'.”

Egy vasárnap egy elegáns autó állt meg a kapunál.

Fiatal nő szállt ki belőle.

- Az édesanyámat keresem. Marcela Ioniță.

Marcela épp virágokat locsolt.

- Irina...

- Anyu... eljöttem, hogy hazavigyelek.

- Haza? - mosolygott. - Én már otthon vagyok.

- Anyu, bocsáss meg... azt hittem, jót teszek neked.

- Úgy tettél, ahogy tudtál, kislányom. De nézz csak körül - ezekhez az emberekhez senki sem jön. Ha elmegyek, ki öntözi a virágaikat?

- De nem vagy köteles gondoskodni róluk, anyu.

- A szeretet nem kötelesség, Irina. Ajándék.

Irina körbenézett - virágok, nyugalom, mosolyok.

- Itt nagyon szép, anyu.

- Igen. De tudod, mi a legszebb? Azt hittem, hogy az életem véget ért... pedig most kezdődött igazán.

Attól a naptól Irina minden hétvégén eljött. Hozott süteményt, gyümölcsöt, könyveket.

Marcela mindenkinek bemutatta:

- Ez a lányom. Ő tanított meg arra, hogy nem szabad haragudni azokra, akik elhagytak. Csak meg kell mutatni, hogy még tudsz boldog lenni.

Egy nap az igazgatónő így szólt hozzá:

- Marcela asszony, mindenki szereti magát. Szeretnénk, ha ön lenne a foglalkozások vezetője.

- Én? Hetvenhárom évesen? - nevetett Marcela.

- Igen. Maga ennek a háznak a lelke.

Így lett belőle „Marcela néni” - az asszony, aki reményt adott.

Mentateát főzött, verseket írt, énekelt, mosolygott.

- Honnan van ennyi ereje? - kérdezte Nicoleta.

- A könnyeimből, amiket nem akartam többé sírni. Mosollyá változtattam őket...

Három év telt el. A „Szent Anna” otthon már nem volt szomorú hely.

Az újságok ezt írták: „Az idős emberek, akik egy egyszerű nőnek köszönhetően újra megtalálták az életet.”

Marcelát a város is kitüntette. A színpadon csak ennyit mondott:

- Köszönöm. A legnagyobb elismerés az, hogy még mindig szükség van rám.

A boldogság nem a fiatalsággal múlik el - csak akkor, ha már nem tudunk szeretni.

Egy reggel Marcela csendesen elment álmában.

Az éjjeliszekrényen egy cetli feküdt:

„Ne sírjatok. Csak elmentem, hogy a másik oldalon is meglocsoljam a virágokat. Vigyázzatok egymásra. A szeretet soha nem megy nyugdíjba.”

Irina megtalálta az üzenetet, és sírt — de nem a fájdalomtól, hanem a hálától.

Folytatta, amit az anyja elkezdett: jött, segített, ültetett, mesélt.

És így lett egy egyszerű, elfeledett nő sok lélek új kezdetének forrása.

Mert néha nem kell megváltoztatni az egész világot.

Elég, ha meglocsolsz egy virágot. És egy szívet.

„Megpróbáltatásokon keresztül menni olyan, mint sziklának lenni egy kőcsiszolóban. Ide-oda lökdösnek, és felhorzsolódsz, de csiszoltabban és értékebben kerülsz ki onnan, mint amilyen valaha voltál.”

Családok születnek – Általuk épül a történelem?

- Nem fiatalok már, több kapcsolat van mögöttük, kudarcok, szép emlékek vegyesen. Egymáshoz sodorta őket az Élet. Szeretik egymást, így „össze-bútoroztak”. De nem tudják, jó lesz-e így? Várnak. A hetek, hónapok múlnak... Vajon „telnek” is? Megéri-e köztük az elszánás a nagy Kalandra, a közös útra? Háttérből aggódva figyeljük, megérnek-e arra, hogy a Szeretemben felnöve részesei legyenek annak a boldogságnak, ami egy CSALÁD születése!

- Megismerkedtek, s lassan, nagyon lassan bontakozott, növekedett köztük a szerelem. Aztán megszületett az érzés, hogy már nem tudják külön-külön elképzelni az életüket. Mennyi beszélgetés, mennyi megosztása mindannak, ami addig történt. Apránként részévé váltak egymás múltjának, életének. Mindennek jeleként gyűrű került az ujjakra. Néhány hónap, és valóság lesz, amire várnak, egy végleges Igent mondanak egymásnak Isten és ország-világ előtt. Gondolataikban, terveikben már nem is csak ketten vannak. Számot nem tudnak, de nagyon várják az első jövevényt, aki által Anyává-Apává lesznek, aki által CSALÁD születik belőlük.

- Maga sem tudta, szeretne-e anya lenni, nem érezte az anyaság vágyát. Pedig már hordozta magában a pici életet. Lélegzetvisszafojtva vártuk, mi történik.

Az idő haladt, s ő lassan megérett a feladatra. Ráérezett arra, hogy ez a másik élet tőle függ. Összeforrtak, ismerkedtek.

Aztán megláthatta saját szemeivel, nem csak az ultrahang által. Addigra már nagyon szerette, vigyázta, óvta. Magáról elfeledkezve figyelte minden rezdülését. Édesanyává lett a szó legszebb, legigazabb értelmében. Minden gondolata, érzése körülötte forog, a kislánya körül!

Az apa meg két nagy tenyerében hordozza, csucsujgatja a csöppnyi síró babát. S amikor éppen nem sír, csendben nézik, és álmélkodnak a csodán: CSALÁD lettek!

Olvasóm!

Alábbi gondolatokat, kérdéseket 13 évvel ezelőtt a bölcsen látó, gondolkodó **Csaba testvér** írta le. Megragadott az írás szépsége, de még inkább a feltett kérdések.

Azóta sincsenek még megérlelt válaszok. Mikorra érnek meg? Most, 2025 novemberében milyen válaszaink vannak? Mit látunk, ha előre nézünk?

Böjte Csaba: Év végi gondolatok a hegyekből!

2011. december

Kimentem Kismuncselre, a Kárpátok déli vonulatára, hol egy elfelejtett kis bányásztelepülés, mint az elmúlt évek mementója roskad bele a tájba. Eljöttem ide, Isten háta mögé, ahonnan mindenki elmenekült, válaszáért, megvilágosodni.

Tél van, ropog a hó a talpam alatt! Minden lépés jól esik. Sétálok a létben! Vagyok! Számlálatlanul telnek a percek! Elindultam, és elindulnak bennem a gondolatok! Megfogalmazom! Az első érzés mely hívatlanul belém költözött: milyen csodálatosan tiszta és finom itt fent a hegyekben a levegő! A nagyvárosban minden egyes lélegzéssel tüdönkbe beáramlik a társaink tüdejét megjárta, a kipufogó gázokkal, porral, füsttel fűszerezett massa. Itt a hegyek között érzem a friss levegő ízét, zamatát, amit harapni lehet, szinte herseg a fogam között a tiszta életerő. Minden egyes légzés ajándék. Jólesik levegőt venni, tüdődön keresztül egygé válni a tiszta természettel. Behunyt szemmel, a bensőmon keresztül érzem a tájat, a hegyeket, a havas fákat. Néhány légzés, és már biztosan tudom, hogy élek, hogy jó helyen vagyok.

Mint tikkadt vándor, miután a tiszta hegyi levegőből oltottam szomjamat, eszmélődő figyelmem a két szemembe költözik. Csodálom fentről, a gerincről a kilátást! Tekintetem csak ugrál a ragyogásban, mint újszülött kisbárány a tavaszi zsongásban. A horizont széléig – megszámláltam – nyolc hegygerinc ágaskodó hullámtaraja lakja be otthonosan ezt a csodálatos világot. Mindenik hegyfolyam ugyanolyan, és mégis egészen más. Játékos szeszéllyel hullámszik a vörösbe hajló, szép, szürke bükkerdővel borított hegycsúcs, majd aléltan a mélybe hull, hogy amott szilajon ágaskodva, komor zöld fenyőerdővel borítva újból az ég felé törjön. A táj minden egyes hajlata pajkosan más! A Kárpátok a jó Isten földre álmódott szimfóniája! A hegyvonulatok, mint szemérmes lányok, könnyű stólájukkal a reggeli áttetsző ködben incselkedve elragadják a tekintetem, és megbabonáznak. Vég nélkül kell gyönyörködni bennük! Állok és nézem a csodát. A Nap a vállam felett velem együtt fürdeti arcát a szelíd kis dombokban, melyek a látóhatár szélén szilaj bércekké nőnek, ő is lágyan körbe hordozza ragyogó tekintetét, felfénylik áldó sugarától egy-egy tisztás, erdőfolt, hegygerinc.

Nézem a tájat, ez Erdély, az én szülőföldem, és bár nem teltem be a látottakkal, mégis lassan figyelmem a fülembé vándorol. Csend van, a lakott

élő világ csendje vesz körül, melyben zavartalanul otthonra talál a játszadozó könnyű szellőben lengő ágak lágy nesze, a távolban párjukat hívó madárcák dala, és a tétova lépéseim alatt ropogó hó. A fülem is jelzi, jó nekem itt, a testvéreim között a természetben otthon vagyok!

Barangolok az elhagyott tájon, felettem az istenadta tiszta, csodaszép, kék ég, minden légzés egy harapás az egészséges friss levegőből. Taposom az araszos hó alól kitüremkedő, lekaszálatlan fűvet, kerülgetem a széthordott épületek törmelékét. Itt egy lépcső, mely nem vezet sehova, hisz mögötte egy gödör ásítózik, amott egy szilaj kis kéménydarab áll ki a földből, kormos belseje érdekes színfolt a fehér ragyogásban. Megállok egy-egy galagonya meg hecsedli bokornál, vörösen izzanak a termések a napfényben. Nagyon jó rágcsálni fagycsípte, savanykás gyümölcsüket, egyszerű ízek, sok vitaminnal, életerővel! Az ingyen lakomán kosztos társaim a cinegék. Felettem vijjogva köröz egy héja, csodálkozik, hogy embert lát itt, ahol annak idején egy kisváros állt. Igen, tizenöt éve még minden váltásban négyszáz bányász ereszkedett a föld alá, hogy felvegye a harcot a sziklába lapuló uránércce, hogy verejtékes munkával kenyérré váltsák a halált. A téli friss hó a ragyogó napfényben szépen öltöztet, és mindent sejtelmesen eltakar. Nem fáj ez az elmúlás!

Bejárom hajdani kis plébániám területét. Én tudom, hogy itt e szederrel befutott romhalmaz valamikor pékség volt, amott, ahol az a pár törött téglavöröslik a napfényben, ott állt az óvoda, arrébb, szép sorjában az iskola, a posta, az orvosi rendelő. Lentebb, ránehezedve a tájra az irodák álltak, följük tornyosult az akna szájában a torony a felvonó dobjával. Most semmi, málló fundamentumok, a hó alól kikandikáló törmelék és itt-ott néhány kis lakóház. Az intézmények közül egy ablaktalan vak épület áll még, a kocsmá, de mára már az is feladta a létét, romosan várja a végétét, tavasszal téglákra szedve elhordják nyomtalan.

Sétálok, körülöttem a szép fehér hó alatt a hallgatag történelem. Olyan sok emlék, élmény, kérdés kóvályog bennem! Az egyik hosszú lakóbarakk végében egy kis kápolna állt. Emlékszem, tizenöt évvel ezelőtt még az volt a legnagyobb gondunk, hogy nem férünk be mindannyian évvégén hálát adni a nagy Istennek. Abban az évben, 1995-ben, emlékszem ötvenkilencen gyűltünk össze a misére, a kápolna végében a hosszú folyosón emberek álltak és imádkoztak. Aztán bezárt a bánya, az emberek vártak egy darabig, majd tétován elszéledtek, s velük olvadt a városocská, mint tavaszi hó a napfényben.

Most megint év vége van, és pénzügyi válság, és úgy tudom, hogy akik elmentek innen, sajnos, azok sem értek haza. Adományokat hoztam. Körülbelül tíz lélek él itt, öt ajtó mögött. Nagy az öröm, ők az én itthon maradt testvéreim. Mindent szétszotok, végül egy zsák plüssállatocská maradt: maci, béka, elefánt, egérke, zsiráf.

Elbúcsúzik, elindulok hazafelé, de a lábamnak nem akaródzik lemenni a hegyről. Válaszokért jöttem, de csak kérdések kóvályognak bennem. Miért mennek el innen az emberek? Miért jobb egymás hegyén-hátán tülekedni a

nagyvárosokban? Nagyapám még adót fizetett a föld után, az állatok után is kvóta volt kivétve, mit le kellett adni. Most mindenért támogatást osztogatnak, és mégis elhagyott a vidék. Támogatást kap az, aki lekasálja a szénát, és támogatást kap az is, aki állatot tart. Szabadon lehet gazdálkodni, azt vethetsz, amit akarsz, és mégis megműveletlenek a földek! Tudom, hogy így van, hisz mi tartunk huszonöt tehenet, nincsen saját legelőnk, lent a Maros partján vannak egész nyáron az állatok, de senki nem kérde meg, hogy kié ez a csorda. Itt fent is rengeteg legelő van, nyáron derékig ér a szép, havasi széna, mégsem kell senkinek, majd tavasszal meggyújtják, és ég minden, mint a tatárjáráskor. Hihetetlenül sok a hecsedli, a felhagyott legelőkön mindenütt ott vöröslenek a bokrok, a sok érett gyümölcs pompázik a téli napsütésben, nem kell senkinek. Egész nap itt voltam a hegyen, mögöttem a nagyváros, az út szélén rohad a fűtésre jó száraz hulladék, de egyetlen tűzfával rakott szekeret nem láttam. Nézem a végtelen tájat, és nem látok szénaboglyát, gazdasági épületet, a hóban nincsenek elkószált jószágok lábnyomai.

Bandukolok a hóban! Múlóban az év, az Úr 2011. esztendeje! Az, ami ma Kismuncsel, az lesz holnap egész Kelet-Európa? Elmennek fiataljaink, és a magukra maradt nyugdíjasok lassan felélik környezetüket?

Szép a táj, lakható, a föld terem, gazdag, barátságos, úgy érzem, hogy csak belőlünk fogyott el az életerő! Miért jó a sokmillió városba menni, jobbágyként taszítani mások szekerét? Haláltáncot jár a világ!? Pedig mindenki érzi lelke mélyén, hogy vágyik a szülőföldjén egy kis otthonra, családra, kacagó vidám gyermekekre, unokákra. Vágyik gyümölcsfákra az udvaron, virágzó rózsatőre a szelíd kispatak partján, és mégis a fülledt nagyvárosok csillogó reklámjait bámulva, bambán menetel, kiszolgálva a fogyasztás telhetetlen isteneit. Persze mindent meglehet magyarázni, van válasz bőségesen, de valahogy itt olyan meztelenek azok a városi válaszok. Itt a hegyen a ragyogó, istenáldotta szép tájban bennem csak kérdések fogalmazódnak meg. Őseink ezer évvel ezelőtt talán százezren sem voltak honfoglaláskor, és csak innen Erdélyből – sokak szerint – az elmúlt 20 év alatt 400000 ember ment el. Miért? Ki számolja azokat, akik elmentek, és ki tartja számon azokat, akik itthon maradtak?

A bőségesen csordogáló kérdések elől félre állok, nézem a tájat, gyönyörködöm. Szép a szülőföldem!

Egyet tudok, én egészen biztos, hogy itthon maradok, és az új esztendőben konok kitartással újból elindulok utamon!

2012. január

...„Húsz éve folyamatosan vesszük fel minden évben a kölcsönöket, mert jobban, kényelmesebben akarunk élni, mint amennyire a munkavégzésünk feljogosít. Fojtogatnak a bankárok? Nem kellett volna felvenni a kölcsönöket!

Keseregni fölösleges! Eső után köpönyeg!? Mi a megoldás? - kérdezik itt is, ott is? Nem az a kérdés, hogy a múltban mit kellett volna tenni, hanem itt és most mit kell tennünk?

A cári Oroszország az uzsorás bankárok karmai között vergődött, ezért a fényűző életmódhoz szokott vezető rétegét a nagy októberi forradalom elhajtotta, és nagyrészt, mint halálos ellenségét kiirtotta. Milliók és milliók haltak meg és nyomorodtak meg, és nem csak Oroszországban. Németország a fojtogató pénzügyi örvényből próbált kitörni, és végül Hitler vezetésével egy világégés szörnyű katalizmájába rántotta az emberiséget. Nem csak a politikusok és a katonák, de a pénzvilág bűne is volt a második világháború!

A valóság az, hogy mi mindannyian tápláljuk, eltetjük a kapzsiság ördögét, mi hizlaljuk legyőzhetetlenné! Nem vállalsz gyermeket, így pénzedből nem földet, otthont veszel gyermekednek, jövődet nem fiadra bízod, hanem bankot keresel, olyan emberekre bízod pénzedet, kik a legnagyobb kamatot ígérik. Persze őket is viszi a bírvágy szelleme, és pénzeddel, mint cápák vetik magukat bele a pénz világába.

Nincs kegyelem, ha nem a sikeres ragadozók vagy te a pénzedet veszélyben érzed, hát te is könyörtelenül visszaveszed utolsó vasig, és más bankra bízod. Nincs megállás, a tőzsdék, a bankok, a pénzvilág modern kártyajátékai, és ha játszatsz, munka nélkül is gazdag lehetsz... de valóban az lehetsz? A fogyasztás, a birtoklás vágya, a gonosz lélek vadászkutyái űznek, hajtanak a vesztedbe.

Az Isten által adott anyagi javak bölcs elosztása hatalmas feladat! A múltban ott vannak a félelmetes kudarcok! A kapzsiság, az önzés, a pénz, mint pusztító fenevad szedi az áldozatait. Van más megoldás?

Egyetlen elfogadható válasz a mai világ haláltáncára Jézus Krisztus válasza. Kétezer évvel ezelőtt közénk jött, és nem állt le vitázni, kiosztani senkit, hanem szülőföldjén, Názáretben, megélte szereteteivel a maga csendes, becsületes munkáséletét. Fenntartható vágyakat állított elénk, egy olyan életformát, mely elérhető, s mely boldoggá is tesz. Szent Ferenc már nyolcszáz évvel ezelőtt az ördög ganájának nevezte a pénzt, egyszerű, vidám életútja ma is járható. Fenntartható, tiszta örömök után kell kinyújtsuk a kezünket. Olyan örömök után, melyet nem esz meg a rozsdá, melyet nem rág szét a moly, melyek után másnap nem keserű a szájunk íze. Van kiút, van válasz recsegő, ropogó világunk kérdéseire. Jézus, ha ma közénk jönne, ugyanazt tenné, mint kétezer évvel ezelőtt, szépen megélné a csendes, egyszerű názáreti életét szereteteivel. Dolgozna, alkotna, mint ács vagy földműves, vagy tanár, vagy orvos, becsületesen, szorgalmasan, ott a szép szülőföldjén, ahol született. Meg kell zabolázzuk elsősorban önmagunkban a kapzsiságot, hajtsuk el magunktól a fölösleges fogyasztás, a birtoklás utáni vágyat. Autónkban nem maximalizálni akarjuk a fogyasztást. A cél egy optimális, takarékos motor, mely kevés üzemanyaggal célba visz. Miért nem ugyanez a cél életed minden területén? Sokszor a kevés is elég, a szerény, egyszerű megoldás is célravezető.

Egy angol polgármester névnapi ünnepségén voltam, szerény, egyszerű vacsora volt a 170 vendégnek: svédasztal kétfajta hússal, háromféle körítéssel, előétel nem volt, a végén mindenki vehetett egyféle süteményből, az italokat mindenki saját kontójára kérhette. Néztem a kedves 70 éves vendéglátónk egyszerű, természetes, vidám ünneplését, magamban azokra a rendezvényekre gondoltam, melyeket itt a Kárpát-medencében rendeznek, és elszégyelltem magam. Igen, a soktornyos, bádogtetejű házak lakóit lenézzük, de újjgazdag rongyrázásban az egész társadalmunk ott liheg a nyomukba. Fölösleges költekezéssel akarjuk bizonyítani kiválóságunkat, és balgán, magunkat és egész társadalmunkat belerántjuk az adósság szörnyű szakadékába. Egyke, végzős gyerekeink tanévzárójára vagyontokat költünk, csak a fényképésznek egy egyszerű ember kéthavi fizetését adjuk gálánsan, mert fontos a látszat. Bűn! Mi vetettünk ágyat a gonosznak, miért csodálkozunk, hogy nyakunkra költözik? Elmennek a fiataljaink? Miért vállalnák az általunk felhalmozott adóssághegyeket?

Nézzétek az ég madarait, a mezők virágait! Van megoldás, adjátok oda a császárnak, ami a császáré, és ti keressetek olyan kincseket, mik megmaradnak az örök életre, mondja a mi Urunk! Ő maga is a názáreti csendes, egyszerű életével bizonyította, hogy szeretteink körében, szülőföldünkön, becsületes, egyszerű munkás életet élve, a szép természetben boldog lehet az ember. Ez az az út, melyet ő is járt, és melyet mi is járva egy fenntartható életet élhetnénk és boldogok lehetnénk. Induljunk el Krisztus nyomában!

Kányádi Sándor: Előhang

vannak vidékek gyönyörű
tájak ahol a keserű
számban édessé ízesül
vannak vidékek legbelül
szavak sarjadnak rétjein
gyopárként sziklás bércein
szavak kapaszkodnak szavak
véremmel rokon a patak
szívemben csörgedez csobog
télen hogy védjem befagyok

páncélom alatt cincogat
jeget-pengető hangokat
tavaszok nyarak őszeim
maradékaim s őseim
vannak vidékek viselem
akár a bőrt a testemen
meggyötörten is gyönyörű
tájak ahol a keserű
számban édessé ízesül
vannak vidékek legbelül.

És a másik irány: panelból falura

Sokan álmodozunk arról, hogy egyszer hátrahagyjuk a városi nyüzsgést, és egy csendes, zöld, vidéki otthonban találjuk meg a nyugalmat. Vannak, akiknek ez csak álom marad – és vannak, akik meg is valósítják. Haddad Mária története az utóbbiak közé tartozik. Harminc évvel ezelőtt költözött el Budapestről az Alföldre, ahol nemcsak egy új otthont, hanem egy teljesen új életet épített magának – szó szerint a két kezével. Mária kertje több, mint növények gyűjteménye – egy szenvedéllyel teli élet lenyomata.

„Már 74 éves vagyok. Szalkszentmártonba éppen 30 évvel ezelőtt költöztünk. A budapesti életemet a tizenéves éveim elején a VII. kerületben egy körgangos házban kezdtem. Fákat akkor a Lenin körútra kisétálva láttam, de huszonéves koromtól, amikor férjhez mentem, már mindig kertes házban éltem. A férjjel kaptam a Rómain egy víkendtelket is, nagyon jó fajta gyümölcsfákkal. Fogalmam nem volt, milyen virág, milyen fa? Folyamatosan vettem a növényes könyveket, úgy ötvenet számoltam egyszer. Kettő hónap múlva mondtam a férjem kertészének, nem jó anyaggal permetez. Nem jött többet. Miért?? Nem is értem...”

Az évek során nemcsak a kertet, de az életét is újraépítette: kertet és férjet is „cserélt”, és új családot kapott két fiúgyermekkel, kutyapanzióval és számos ház körüli feladattal. Az anyaszerep, az állattartás és a ház körüli munkák – tapétázás, villanszerelés, házfelújítás – mind olyan kihívások voltak, amelyekkel bátran szembenézett. A „Csináld magad” könyvek mellett saját tapasztalataira és kíváncsiságára támaszkodott. Közben ipari tanulóból anyagbeszerzővé képezte magát, dolgozott napi 12 órában, miközben esti gimnáziumba járt, majd közép- és felsőfokú képezéseket is szerzett.

A rendszerváltás után vállalati munkája megszűnt, és új fejezet kezdődött: piacozás, országos árusítás, majd harmadik férjével együtt vidékre költöztek.

„Vettem egy újságot, meg a térképet, bejelöltem, hogy 60 kilométernél messzebb nem megyek, mert a barátaim pestiek. Így kerültünk Budapestről 63 kilométerre, lefelé, mert lent melegebb van. Találtunk egy 180 négyzetméteres házat 3 istállóval és nagy földdel. A házat átformáltuk az ízlésünk szerint. Mivel munkahely nem létezett, így vettünk 50 darab malackát, hogy a továbbiakban sertés hizlalással, leadással, fialtatással fogunk foglalkozni.

Na, ez aztán megint volt egy nagy adag ismerkedés, ugrás az új ismeretekbe. Pestről beleugrani ebbe, úgy hogy a hentesnél szoktam volt előtte disznót látni! Nem beszélve arról, hogy a férjem Damaszkuszából 1992-ben jött Magyarországra és én tanítottam magyarul, de ő még csak a hentesnél sem láthatott disznót! Megcsináltuk. 1 év múlva leadtunk 40 hízót és 9 anyadisznótól lett 85 malackánk.

A kertbe több szeznon keresztül telepítettem gyümölcsfákat, most 180 darab van. Ekkor a gyümölcsfeldolgozás további ismereteit is elsajátítottam. Bort, pálinkát is készítettünk.

A kertben és a ház körül is akadt bőven tennivaló – de mégis olyan lett, mintha mindig nyaralnánk.

A vidékre költözés soha eszembe sem jutott volna, ha a párom nem ajánlja, pedig életem legjobb döntése volt. Csend, nyugalom, madárcsicsergés, szép virágok, finom gyümölcsök, minden. Nincs tömeg, nincs tolongás, mint a városban.

Amikor ideköltöztem az Alföldre, azt mondtam, úgy alakítom ki a területet, mintha mindig nyaralnék. A ház előtt volt egy jó nagy terület, itt kiástam magamnak egy sonka formájú tavat. A földet az oldalára hánytam, így már dombocskám is lett, meg félszigetem is. Először fóliával béleltem, de amikor kacsáim is lettek, hamar kilyukasztották. A vizet a kerti szivattyúból pótolom, amit idejövételünkkel fúrattam. Most a madarak és a méhek itatója. A kertben sok különleges szépség azért van, mert az anyagbeszerzői gyakorlatom mellé az itt eltöltött évek alatt a munkanélküli segélyeken mindig beiratkoztam OKJ-s szakképesítésekre: kereskedő boltvezető, számítógép kezelő szoftverüzemeltető, ólomüvegező, üvegfestő és 56 éves koromban targoncavezető. Most még az ívhegesztést szeretném elsajátítani. A gép már meg van hozzá.”

A növényeket, magokat az internet segítségével rendeli, van, hogy Peruból, az USA-ból vagy éppen Kínából. Füge, gránátalma, kivi, datolyaszilva, indián banán és a szokásos téli, nyári alma, mindenféle sárgabarack, őszi, kopasz, lapos őszi, körték, ringlók, meggyek, cseresznyék, diók, mogorók, szőlők, birs is terem nála, a metszést, permetezést, kártevőmentesítést mind saját maga végzi.

De szintén nem jelent problémát számára a baromfi keltetés, etetés, betegségek elleni küzdelem, disznótartás, inszeminálás sem. Sőt, a gépek üzemeltetése, szervizelése sem, legyen az kapálógép, fűnyíró, fűkasza, motoros permetező, flexek, fűrógépek, láncfűrészek. Az idei nyárra fürdőszoba csempézés és padló burkolás a terve és még némi hegesztés.

Haddad Mária története annak a bizonyítéka, hogy új életet kezdeni sosem késő. Kitartással, tanulással és elhivatottsággal egy városi nőből sokoldalú vidéki gazda lett – aki nemcsak a földet műveli, hanem a saját sorsát is formálja. A kertjében pedig minden fa és virág erről mesél. /fb/

Ezek a történetek még egyediek, többet is olvashatunk a net-en. Hogy milyen folytatása lesz? Hogy merre haladhat a mostani viharos-szeles időkben a történelem? Majd látjuk...

A megszokásról

„A megszokás az egyik legmérgezőbb dolog az életet tekintve. Mikor megszokottá válik mindaz a csoda, amely körülvesz minden pillanatban a létezésedben. Mikor eltűnik a tiszta hála érzése. Mikor minden általánossá válik és ilyen értelemben semmissé lesz. Szíved bezár ezen érzések előtt, és lelki szemeid sem érzékelik már azt a kiváltságot, amiben élhetsz. Ahogyan élhetsz, mely semmi esetre sem általános és hétköznapi, mert ezt csak a megszokás teszi azzá... Érezd magad kiváltságosnak a jelen életedben.”

A neten találtam a fenti sorokat, és nagyon egyetértettem vele. Mert a megszokás elveszi tőlem a csodát. Nagyon tudatosan kell élni, hogy ez ne váljon mérgezővé.

De tovább gondolva, van másik oldala is, ami viszont hasznomra válik. Mert segít a tanulásban, segít, hogy begyakoroljuk magunkat a nehézségek elviselésében, leküzdésében. És ez könnyebbség a minden napjaimban. Tehát nem csak rossz oldala van az ember életében.

S akkor egy igazán rossz oldalára nyílt fel a szemem. Ha valami olyat teszek, ami nem helyes, érzem is, hogy ez nem jó, nem illik hozzám, nem egyezik a nézeteimmel. De ha nem vagyok elég éber, könnyen megteszem újra, és látom, más is megteszi ugyanezt. „Ez ma már így van.” Már nem idegenkedem tőle annyira, és könnyen elhallgattatom azt a belső tiltakozást. És az már csak tétovázás lesz, majd lassan az énem részévé válik az a cselekedet, szó. Ekkor már nem megszokásnak hívjuk, hanem megalkuvásnak. Megszoktam, pedig régebben el sem képzeltem magamról, hogy én is... Könnyű volt beleszokni, de milyen nehéz tőle megszabadulni! Már énemmé vált, és igen nagy takarítás kell ahhoz, hogy kiebrudaljam az életemből.

Ahogy öregszem, érzem, nehézzé válik ám az a nagytakarítás. Fáradságos, sokszor fájdalommal is jár. Aztán hagyom, jó lesz már így is...

Bárcsak lenne olyan jó barát, aki néha figyelmeztet, amikor az én benső hangom már lanyha. Kell a barát, aki szól: Te ezt nem így szoktad! És kell a csend, amikor magamba nézek, amikor merek látni.

Közeleg a tél beállta előtt az a bizonyos mindent felforgató nagytakarítás.

Sok elszánást, jó szemüveget, sok erőt, és főként vágyat a tisztaságra!

Valaki elment az orvoshoz: „Doktor úr, segítsen! Iszonyúan fáj a fejem!” Emberünkről az a hír járta, hogy nagyon ájtatos, makulátlan életű.

– Nem iszom, nem dohányzom, nem eszem húst, sportolok, kerülök minden rossz szokást és szenvedélyt, a törvényeket betartom, lelkiismeretem tiszta, mégis, majd szétrobban a fejem. Doktor úr, mi lehet ennek az oka?

– Csak egyetlen magyarázata lehet a dolognak – válaszolta az orvos: valószínűleg a feje fölött lévő dicsfény ment össze!

Aranyosi Ervin: Égi lovas

Mint szél a pusztán, vágat át,
elhagyja minden bánatát.
Lelkében csak a Nap ragyog,
s hiszi: – Mindennel egy vagyok!

Vele dalol a nyurga szél,
dobban a Föld, s hozzá beszél.
Porfelhő kél lova mögött,
de belé béke költözött.

Elhagyta fájó bánatát,
segíti őt egy jó barát,
aki tán le sem győzhető,
lüktet benne az őserő!

Mint szélvihar a csend nyomán,
vágat az élet bús porán,
fennén szárnyalva nézi már,
a lét csak odalent sivár.

Itt fent a Napot éri el,
arcán ragyog az égi jel.
Boldog mosoly arcára ül,
s a félelemtől mentesül.

Nincs gond, amely a mélybe ránt,
nincs olyan érzés, ami bánt,
hiszen felülemelkedett,
megérintve a kék eget!

Saját lelkéhez eljutott,
félelmein már túlfutott,
s érti már léte lényegét,
– meglelte végre Istenét!

Ahogy a virág vágyik a fény után, hajlik a Nap felé, bennünk is megvan a végtelen jóság, szeretet, megértés, igazság, bölcsesség iránti vágy, és az a szép, hogy Istenben mindezeket megtaláljuk.

(Böjte Csaba: Ablak a Végtelenre)

Az Örök Életről...

Sok ember van, aki nem hisz az örök életben. Mert nem tudja elképzelni, hogy férne el az a sok milliárd ember egy helyen. Ugye, ez naivitás és tudatlanság? De sokan vannak, akik megérték a nyolcvanát, és még nem gondolkodtak erről, nem voltak rá igazán kíváncsiak. Ilyenek vagyunk mi emberek. A földi élet hajszájában nem érünk rá törődni az életünk értelmével, céljával, rendeltetésével. MA élünk, nem számít, mi lesz 20-40 év múlva. Csakhogy sokunknak már nincs annyi évünk, talán még napunk sem. Itt az IDŐ. Állást kell foglalnunk, hisszük-e Jézus tanítását, hisszük-e, hogy Ő Isten Fia, aki értünk lett ember, hogy átvezessen ezen a földi útvesztőn az Örök Otthonba.

Meg kell értenünk a tanítását, és ha kérjük, a Lélek vezet bennünket. Megérthetjük, hogy az Örök Élet nem hely, hanem állapot. Hogy a szellemi test, amiben feltámadunk, nem foglal el térbeli helyet, nem kötik a fizika törvényei. A feltámadt Jézus ott volt, ahol akart lenni, átjutott a falakon, és csak bizonyításképpen kért sült halat, hogy lássák, nem szellem a szó rossz értelmében, hanem szellemi test, nincs szüksége evésre.

Azt is elmondta hogy az öröklétben már nem házasodnak az emberek, nincs szaporodás. De van örök tanulás, felfedezés, mert Isten Léte, a LÉT gazdagsága soha nem fogadható be teljesen. Ugye, most én is úgy beszélek, mintha már ott jártam volna. Gondolatban igen, jártam ott, összeraktam a fejemben azt a sok mozaikot, amit a hitünk tanításából a sok évtized lelki tapasztalatából tudhatunk. És tisztelettel megállok, amikor nem értek valamit. A Lélek, ha akarja, megérteti velem, de ha nincs rá szükségem, akkor csak a bizalmat adja meg, hogy ne féljek, jó lesz minden, hisz Isten minden szépséget nekünk teremtett.

Tehát az örök élet KÉRDÉSE nem kerülhető ki senki számára. Olyan ez, mint mikor csak az mehet be egy zártkörű rendezvényre, aki tudja a jelszót. Számunkra ez a jelmondat: hiszek, vagy legalább hinni akarok Isten egyszülött Fiában, a mi Urunkban, Jézus Krisztusban, hiszek a tanításában. ENNYI. És nincs többé gondom. Elvállalom a döntésem következményeit, vagyis e tanítás szerint élek, és eszerint készülök a halálra, az átmenetre.

Kérjük a Világosságot a, vezetést mindennapjainkra, hogy eljuthassunk a kezdettől nekünk készült boldogságra! Ahogy a Bölcsesség Könyvéből olvastuk: „hagyjatok fel a dőreséggel, járjatok az értelem útján és élni fogtok.”

OOO

HOGY KÉSZÜLJÜNK?

„Az Istenhez imádkozni kell, de a parthoz evezni”. Ez az idézet *Lev Tolsztoj* orosz író és filozófustól származik. Arra figyelmeztet: ha imádkozunk, akkor nem lustálkodhatunk, mondván: majd Isten segít, nekem ettől a pillanattól kezdve semmi teendőm.

Ha kérünk valamit, azért nekünk is tennünk kell egyet s mást. Nézzük meg, hogy a kérés mellett mi az, amit nekünk kell elvégezni és kezdünk el ezen dolgozni. Végül naponta meg kell ismételni a kérést, vagyis jó, ha állhatatosság is van bennünk. Gyakran előfordul azonban, hogy belefáradunk az imádságba, mert nincs elég kitartásunk. A technika világából ismerjük az anyag „elfáradása” kifejezést. Valami hasonlót tapasztalunk olykor az Istennel való kapcsolatunkban. Tudunk hirtelen lelkesedni az igazságért, de ha őszinte lelkiismeretvizsgálatot tartunk, beláthatjuk, hogy életünk sokszor szalmaláng-sorozat, nem pedig hűséges és következetes magatartás a hitben.

Meglepő tapasztalat, hogy milyen sokan vannak, akik lottóznak és általában semmit sem nyernek. Ennek ellenére nem keserednek el, hanem hétről-hétre, évtizedeken át újra kitöltik szelvényeiket.

Az imádság terén miért adjuk fel olyan hamar?

Sík Sándor: Jézus Krisztus

Király, ki feltakart piros szíveddel állsz a vérző föld felett,
Míg mélye még féligcsitult világrengések forradalmas émelyétől
Embertelen görcsökben hánytorog,
S lábad körül az összevissza tipratott világmezőn
Véresre-rázott emberszív-rögök vonaglanak:
Krisztus-Király,
Egyetlen álló tiszta Csend a kábító hullámverésben,
Egyetlen élő Fény az érthetetlen örvény éjjelében,
Krisztus-Király, hozzád jövünk,
A mélységből kiáltunk hozzád.

Hajolj le hozzánk, halld az emberszívek sápadt kórusát,
Ezerszeres sirámmal vulkánlik feléd
Emberbűn, emberőrület és embergyötrelem.
Irgalmazz nekünk, Irgalom!
Mi már magunknak irgalmazni nem tudunk.

Szív, egyetlen Király,
Fordíts meg minket és ömöld belénk
Megváltó véred életsongító tüzét.

Ki Úr vagy miriádnyi mérhetetlen nagyvilágokon,
Építsd fel pártos szíveink kövéből
Emberországod templomát.

Emeld fel, ó Király, a koszorús keresztet,
S a keresztet az örök halmok óhaját,
A mindenség rejtelmes Fókuszát,
A minden-szív sugárzó Mágnesét,
Amelyben egy titokba forrt
A Végtelenség és a húsos ember,
Gyémánt végzet és anyás irgalom,
És mindöröktől minden szeretet.

Ó Szív,
Királyi Szív, ki Úr vagy,
és a mindenséget mozdulatlan mozgatod,
És mégis egy vagy miközülünk,
Testvér és kisdéd és jegyes,
Meleg, piros bor s fehér, lágy kenyér;
Ki most se nézed ráncba-vont homlok megett
Ítélező Király-bosszúval
Halálba-táncos forgatag futásunk:
De mint az édes anyaszem
Simogató szigorral várja végig
A tehetetlen gyerektoporzékolást,
És korholása csókot ígér és büntetése is becéz:
Úgy vársz reánk, úgy hívsz magadhoz, úgy ölelsz:

Öleld magadhoz ezt az örült századot:
A kisdedekért, akiket szeretsz,
A Magvakért, melyek mozdulnak a mélyben
S a rothadás csíráztató setét ölen
Tisztább tavasznak pattogják ígéretét,
Mert sejtjeikben napbanéző, hozzád-húzó emberösztön énekel:
Légy jó hozzájuk, keltető Nap, Ősmeleg!
Hadd bontsa fel rózsás fejét az új kelet,
Fagyott földünket hadd koszorúzza új kalász,
Hadd hullámozza ég felé megint a föld
Az ezredeknek ősdalát:
A nagy Királynak, kinek minden él,
A jó Királynak, kiből minden él,
A Szív-Királynak, kiben minden él.

Honnan származik a romantikus szívszimbólum?

Amit ma szív alaknak hívunk, régen nem azt jelentette. Már a Kr. e. 3000 körül készült edényeken fellelhető ez a minta, amit a tudósok inkább füge- vagy borostyánlevélként azonosítanak.

A dán királyi címeren a 12. századtól megjelennek a szív alakzatok, azonban ezek nem szívet ábrázolnak, hanem a vízililiom jelképei.

Az első alkalom, amikor a szív alakzat valóban az emberi szívet szimbolizálta, az 1250-es években következett be. Egy koraközépkori francia regény, a Roman de la poire egyik fejezetének iniciáléjában tűnik fel a szív, ahol egy térdelő szerelmes felajánlja hölgyének a szívét.

A 15. századtól azonban már szinte mindennapossá vált a szív alakzat használata; ekkor került a kártyákra is. A szívszimbólumot a 19. századtól használják Valentin-napi kártyákon és cukorkás dobozokon, mint a romantikus szerelem jelképét.

Hogy miért pont ez az alakzat jelképezi az ember szívét, erre a tudomány nem adott eddig egyértelmű választ. Az egyik hipotézis az, hogy az ókori görögök, majd rómaiak lakta Cyrenében árultak egy a szilfium növényt, melynek magja szív alakú volt és fogamzásgátlónak is használtak, és így összefüggésbe hozták a szerelemmel. Egy másik feltételezés a fentebb már említett ókori levélábrázolásokhoz köthető: az emberi szív – ha kétdimenziós alakzatként nézzük – többfajta levélhez is hasonlít. Mivel a középkorban a keresztény egyház tiltotta az emberi test boncolását, az orvosok korábbi leírásokra és rajzokra voltak kénytelenek hagyatkozni, amelyeken a szív vagy fenyőtobozra, vagy erezett levélre hasonlított.

1977-ben az ikonikus „I ♥ NY” (New York) logót Milton Glaser grafikus azért alkotta meg, hogy jobb arculatot adjon az éppen lezüllőfélben lévő városnak. Az 1990-es években pedig már a videojátékokban is feltűnt a szív, mint az életerő egyik szimbóluma. Ezt a jelentést később az egészségügy is átvette.

A rómaiaknak volt egy igen sajátságos elképzelése is a szívről. Úgy tartották, hogy létezik egy ér, amely a bal kéz negyedik ujjától közvetlenül a szívig nyúlik vissza. Noha ez az emberi anatómia ismeretének egyértelmű hiányát jelentette, mégis e hagyomány alapján az esküvőkön a vőlegény a menyasszony negyedik ujjára helyezi a gyűrűt.

Babits Mihály: Gyümölcsbe harapva...

Tíz órakor bejött a szobalány s hozott
egy tál gyümölcsöt. Körte és barack között
hevert kékes magányban, satnyán, ráncosan
egy bús füge, mint egy sötét rabszolgalány
hajnal felé valami antik orgián,
aléltn, kéjtől elcsigázva, rózsaszín
s fehéressárga hamvas húsok halmain
óh te kit puhává aszalt a lángnapok
sütése: jer! barna melledbe harapok.
Vadbeteg ínyem szomjas rád, te szerecsen,
s kívánós, mert nem érintettem kedvesem
szőke testét x hónap óta már - tanum
ez a zord ágy és **ez a szanatórium**
ahol fogam most kicsordítja véredet...
Óh érdes bőr, sikamlós vér, nyelvem alatt
foszlado rostok, s csurranó hirtelen íz
mellyel lelkem, mintegy varázslat, megtelik
valami érdes édességben! A füge
bokrát is látni vélem, durva bársonyát
tapintom levelének; ott van a bokor
szőlőhegyünkön, a prэшáz mögött, ahol
a hegy miatt a tető szinte földig ér.
Mennyit ültem töredezett fazsindelyén
kamasz-koromban, ház mögött és hegy előtt,
surló lombok közt, a fügét s a mogyorót
tépdese, és a füge mint a könnyű nő.
adta maját, de a mogyoró összenőtt
egymással és üngével, csak mókus-fogam
erőszakának engedett. Beh boldogan
dobtam magam a kemény háztetőn hanyatt!
Az égen gyújtogató Neróként a nap
kéjelgett; főntebb énelőttem a hegyen
napszámoslányok hajladoztak; meztelen
lábszáraikat combig láttam; engemet
nem látott senki, csak a huncut istenek.

Az őszi színt hoz életünkbe: új, köztes színeket. Citromsárga, mogoróbarna, bordó – és ezek árnyalatainak sokaságát fedezhetjük fel az erdőben sétálva. Más színek ezek persze, mint a tavasz virágai, amelyek erősek, virulóak, vonzóak és elbájolóak, amelyek csalogatnak, de nem sokáig tudják tartani, amit megígértek. Az őszi csendes, tartózkodó, és rejtetten szép, vonzereje tompítottabb. Az őszi jelenti mindannak lezárását, amit tavasszal és nyáron megalapoztunk, teljesítettünk. Az élet őszi az elengedés jellemzi. Az átmenet sajátos korszaka ez, amikor az őszi eljuttatja a haldokló színek néma szimfóniáját.

Bölcs az Egyház, hogy éppen őszi teszi Mindenszentek ünnepét, majd másnap azokra emlékeztet, akik már átlépve a halál küszöbét, egy másik világban élnek. Azt akarja kifejezni: hogy amint a földműves betakarítja a termést, Isten a halálban ugyanúgy „begyűjti” azok életét, akiket magához szólított.

A halál az orvos szemében a sejtek pusztulása. A materialista filozófia szerint totális megsemmisülés. Hitünk azonban azt mondja, hogy ez életünk beteljesedése. Hit nélkül a halálban csak a rombolás ragadja meg figyelmünket. Ha kevés a hitünk, csak az ítéletet vesszük észre benne. Ha igazi, krisztusi hittel rendelkezünk, akkor képesek vagyunk túllátni a mulandó életen, hogy az örökkévalóságra emeljük tekintetünket. Ezért öltöztetjük virágpompába a sírokat, ezért gyújtunk gyertyát, mécseseket rajtuk, mert hisszük, valljuk és várjuk az eljövendő örök életet Isten mellett.

Nagy László: Krizantém

Fehér vagy, mint a habcsomó,
nehéz vagy, mint a bánat,
sokasodnak a csattogó,
vicsorgó őszi árnyak.

Krizantém, havas zivatar
készül, s a föld lesz ágyad,
isten haragja betakar,
és vége a világnak.

Jékely Zoltán: November csodája

Csodát kínálsz, hitetlen vén november:
lám, nyílik még a sarkantyú virága!
Megszagolom, édes-keserű szender
fog el s mint anyját fellelő kis árva,
beledőlök egy régesrégi nyárba.

V I C C O L D A L

Két székely beszélget:

- Hé szomszéd, miért van annak a disznónak három lába?
- Mit gondolsz, majd levágom az egészet egy babaleves miatt!

A székely atyafi egyre gyakrabban szeret a pohár fenekére nézni. Az asszonya ezt nem nézi jó szemmel, mert ha a férje túl sokat iszik, akkor durva, nem beszámítható.

Egyik nap figyeli, ahogy jönnek a tehenek a csordából haza, és szokásuk szerint egyenesen a vizes vályúnak esnek. Amikor befejezik az ivást, azt mondja a férjének:

- Látod-e te ember, ez csak egy marha, és mégis tudja mi az elég!
- Erre az atyafi: - Vízből én is tudnám!

A négernek, a székelynek és a romának egyszerre születik gyereke. Mindhárman várnak a szülőszoba ajtaja előtt, hogy végre megláthassák a gyereküket. Egyszer csak kilép a szobából a nővérke:

- Uraim, gratulálok, mindhármuk gyereke egészséges. Csak egy baj van, összekevertük őket. Kérem fáradjanak be, és válasszák ki a sajátjukat.
- Hé, Székely! Nem látod, hogy az az én gyerekem? Teljesen olyan mint én, a bőre színén is látszik.

Mire a székely: - Lehet hogy a tied, de amíg ki nem derül melyik a románé, addig ez nálam marad!!!

Két székely atyafi nézelődik a vásár után a brassói Fekete templom körül. Csodálják az öreg építményt, majd távolról nézik a tömött tornyot, melynek ablakain át jól látszik a nagyharang.

- Mondja, bátya – szól a fiatalabbik – hogyan kerülhetett az a hatalmas harang a toronyba?
- Hát hogyan másképp, mint csengettyű korában?

Az öreg székely nekiáll reggel egy nagy farönköt faragni. Elmegy a háza előtt a szomszédja és megkérdi:– Mi lesz abból, szomszéd?...

- Ebből, fiam, gerenda! – válaszol a székely.

Nem sokkal később a szomszéd látja, hogy az öreg még mindig nagy munkában van, ugyanazt a rönköt faragja egyre kisebbre.

- Hát mégis, mi lesz ez szomszéd?

- Ebből, fiam, kocsirúd.

Dél tájékán a székely térdig érő forgácsban ül, és még mindig farag. A szomszéd újra kíváncsiskodik:– Mi lesz ez?

- Ebből, fiam, székláb.

Estefelé még mindig farag. A szomszéd naná hogy ismét érdeklődik:

- Kicsi ez széklábnak is, mégis mi lesz ez, szomszéd?

Mire az öreg:

- Ebből, fiam, fogpiszkáló... ha el nem cseszem már megint...

A postás fújtatva caplat fel a hegyi fogadóba és mérgesen odavágja a levelet a fogadósnek. A fogadós mondja:

- Ha még egyszer ilyen mogorva leszel, napilapot fogok megrendelni.

Három férfi beszélget:

- Engem, ha meghalok, fektessenek az anyám mellé! - sóhajt az első - Addig volt nekem jó dolgom, amíg ő élt!

- Engem meg a feleségem mellé! - mondja a második. - Áldott jó asszony volt, hűséges a sírig.

A harmadik hallgat.

- Hát te? - faggatják a barátai.

- Engem fektessenek a postáskisasszony mellé!

- De hiszen ő még él!

- Na és? Én se vagyok éppen halott!!!

A postás gyászjelentést visz a rendőrnek.

- Szomorú hírt hozok, meghalt valaki.

A rendőr átveszi a levelet és mondja:

- Úristen, a bátyám halt meg, megismerem az írását.

A postás benéz a ház udvarára, és egy hatalmas kutyát lát aludni. Mivel a kutyáktól nagyon fél, de egy táviratot is kézbesítenie kellene, lassan kinyitja a kaput. Már lépne be, amikor egy kisfiút vesz észre bent a kertben.

- Kisfiú! Nem harapós a kutyátok? - kérdezi tőle.

- Á, az nem! - válaszolja a gyerek.

A postás nagy bátran bemegy, a kutya felébred és mindjárt megmarja.

- Ugy emlékszem, azt mondtad, hogy nem harap a kutyátok! - mondja szemrehányólag.

- A miénk nem is, de ez nem a mi kutyánk!

Egy este, naplemente idején, háza küszöbén elmélkedett a földműves és élvezte a hűvös estét. Közelében volt egy út, amely a faluba vezetett. Jött valaki, és amikor meglátta a gazdát, elgondolkozott: „Ez egy lusta férfi lehet, nem dolgozik, és az egész napot a küszöbén ülve tölti el...” Később egy másik utas jött arra. Ő pedig ezt gondolta: „Ez a férfi egy szoknyavadász. Csak azért ül itt, hogy a lányokat nézze és megjegyzést tegyen rájuk...” A harmadik idegen, aki a helység felé igyekezett, így gondolkozott: „Ez a férfi biztosan egy szorgalmas ember. Napközben sokat dolgozott és este élvezte a megérdemelt pihenést...”

Túl sokat mi sem tudhatunk a földművesről, aki az ajtó előtt ült. Annál többet a három férfiről: az első egy lusta ember volt, a másodikban tisztátalan indulatok voltak, a harmadik pedig egy dolgozó ember volt. Amit kimondasz, az rólad beszél, különösen, ha másról teszed!